

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 15/2010-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. januára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti C., s. r. o., T., zastúpenej advokátom prof. JUDr. P. Š., DrSc., B., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 21 Cob/349/2008-355 z 5. mája 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti C., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. septembra 2009 doručená sťažnosť C., s. r. o., T. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom prof. JUDr. P. Š., DrSc., B., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa

čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 21 Cob/349/2008-355 z 5. mája 2009.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla:

«... Povinnosť súdov odôvodniť rozsudky (§ 157 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov, ďalej len „OSP“) a to spôsobom zakotveným v § 157 ods. 2 a ods. 3 OSP je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu, tak ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. Ústavy SR, ako aj prostriedkom vylučujúcim svojvôľu súdov pri ich rozhodovaní. Absencia náležitého, zákona zodpovedajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia vedie nielen k nepreskúmateľnosti a nepresvedčivosti súdneho rozhodnutia, ale zároveň odporuje zásadám spravodlivého procesu (čl. 36 ods. 1 Listiny, čl. 6 ods. 1 Dohovoru), čo v konečnom dôsledku vedie aj k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Postup súdu pri odôvodnení rozsudku upravuje OSP v § 157. ...

Krajský súd v Trnave sa v napadnutom rozhodnutí, ktoré je predmetom ústavnej sťažnosti týmito vyššie uvedenými ustanoveniami a zásadami Občianskeho súdneho poriadku neriadil.

Krajský súd v Trnave v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uvádza, že: „Nebolo možné stotožniť sa s výhradami odvolateľa voči obsahovým náležitostiam odôvodnenia rozhodnutia nakoľko rozhodnutie obsahuje podstatné časti argumentácie oboch účastníkov i spôsob, ako sa s ňou súd vysporiadal. Nebolo úlohou súdu uvádzať v rozhodnutí osobitne všetky podania a vyjadrenia účastníkov, či presný obsah predložených listinných dôkazov, ako ani podrobné vyhodnocovanie tých dôkazov, ktoré súd nepovažoval z hľadiska predmetu sporu za relevantné.“

Pritom prvostupňový súd bol povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) významné pre rozhodnutie vo veci boli dokazovaním, zhodným tvrdením účastníkov, alebo iným zákonom stanoveným spôsobom podľa jeho názoru preukázané, a ktoré preukázané neboli. U každej jednotlivéj preukázanej, či nepreukázanej skutočnosti (skutkového zistenia) musí súd uviesť, ako k tomuto záveru dospel. Svoje dôvody musí súd prispôsobiť konkrétnym okolnostiam každej veci, najmä rozsahu dokazovania a v odôvodnení to uviesť tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach neboli pre

nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Je povinnosťou súdu (prvostupňového aj odvolacieho) odôvodniť svoje rozhodnutie aj v tom smere, prečo nevykonal navrhované dôkazy, resp. prečo vykonané dôkazy jednoznačne svedčiace v prospech jedného účastníka konania (v predmetnej veci sťažovateľa) nepovažuje za podstatné vo veci a právnou argumentáciou ich v odôvodnení svojho rozhodnutia vyvrátiť. Pokiaľ tak súd nepostupuje, odopiera tým účastníkovi konania Ústavou SR garantované právo na súdnu ochranu.

Vzhľadom na nižšie uvedené právne skutočnosti a dôvody, je rozhodnutie prvostupňového súdu ako aj napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Trnave nepreskúmateľné, pretože sa s nimi nevysporiadali a sťažovateľovi bolo zo strany Krajského súdu v Trnave ako aj prvostupňového súdu nesporne odopreté ústavné právo na súdnu ochranu.

V odôvodnení rozsudku prvostupňového súdu a napadnutého rozsudku Krajského súdu v Trnave absentuje uvedenie a vyhodnotenie nasledovných vykonaných dôkazov, právne podstatných v tejto veci.

V odôvodnení napadnutého rozsudku Krajského súdu v Trnave absentujú pôvodná výpoveď žalobcu a jeho pôvodné vyjadrenia, t. j. do 26. 4. 2005, absentuje opis výpovede zo dňa 7. 12. 1999, absentujú naše písomné vyjadrenia zo dňa 23. 6. 2006 a 19. 5. 2008, ktoré Krajský súd v Trnave rovnako ako prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní vôbec nevyhodnotil ako dôkaz, Krajský súd v Trnave rovnako ako prvostupňový súd neodôvodnil nevypočutie Ing. K. a pani K., nami navrhovaných svedkov, Krajský súd v Trnave rovnako ako prvostupňový súd neodôvodnil, prečo v konaní nepripustil nami navrhnutý dôkaz – vyžiadanie vyšetrovacieho spisu Úradu boja proti korupcii Prezídia policajného zboru SR, vykonanie ktorého sme navrhli v písomnom vyjadrení zo dňa 19. 5. 2008 a na pojednávaní dňa 21. 5. 2008, Krajský súd v Trnave rovnako ako prvostupňový súd sa nevysporiadal s listinným dôkazom nami založeným do spisu dňa 21. 5. 2008, a to s fotokópiou zápisnice z výpovede navrhovaného svedka (pani K.), tento dôkaz Krajský súd v Trnave v odôvodnení napadnutého rozsudku rovnako ako prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí vôbec nespomenuli, Krajský súd v Trnave rovnako ako prvostupňový súd sa vôbec nevysporiadal s navrhovaným výsluchom svedka – JUDr. P., ktorú navrhol vypočuť žalobca, Krajský súd v Trnave rovnako ako prvostupňový súd sa taktiež nevysporiadal s vykonanými listinnými

dôkazmi – znaleckými posudkami Ing. S. (ktorý bol jednoznačne v náš prospech) a Ing. A., predloženými účastníkmi konania, uvedené dva znalecké posudky nie sú ako dôkazy dokonca uvedené ani vo vykonanom dokazovaní Krajského súdu v Trnave rovnako ako nie sú uvedené vo vykonanom dokazovaní v rozhodnutí prvostupňového súdu, ako keby neboli tieto dôkazy vôbec vykonané, Krajský súd v Trnave neúplne vyhodnotil výpoveď konateľ'a sťažovateľ'a Ing. D. najmä k obsahu testovacej verzie diela, Krajský súd v Trnave sa riadne nevysporiadal s posúdením skutočnosti, aká verzia diela bola žalobcovi skutočne odovzdaná, resp. či mu bola odovzdaná testovacia verzia diela a čo mala táto verzia diela obsahovať, Krajský súd v Trnave rovnako ako prvostupňový súd nevyhodnotil svedeckú výpoveď svedka JUDr. M. na pojednávaní dňa 13. 9. 2006, Krajský súd v Trnave rovnako ako prvostupňový súd nevyhodnotil svedeckú výpoveď svedka JUDr. K. na pojednávaní dňa 13. 9. 2006. ...

Krajský súd v Trnave ani prvostupňový súd nevyhodnotil výpoveď zo dňa 7. 12. 1999 ako vykonaný prejav vôle žalobcu, ale rovnako ako prvostupňový súd sa vyjadril iba k platnosti skončenia zmluvného vzťahu účastníkov konania, t. j. k dojednaným zmluvným ustanoveniam zmluvy upravujúcim výpoveď, a teda vôbec sa nevysporiadal s otázkou neplatnosti výpovede žalobcu, ktorú otázku sme navrhli ešte prvostupňovému súdu ako prejudiciálnu skúmať na pojednávaní konanom dňa 7. 2. 2002 a opätovne v našom vyjadrení zo dňa 22. 3. 2002, pretože sme považovali právne posúdenie otázky neplatnosti výpovede žalobcu za otázku rozhodujúceho významu pre ďalšie posúdenie opodstatnenosti podania žaloby zo strany žalobcu. Dokonca, podľa Krajského súdu v Trnave: „... keď z obsahu uvádzaného článku je bez pochybností zrejmé, že úmyslom zmluvných strán bolo ukončenie tohoto záväzkového vzťahu v prípade nedodržania lehoty pre odovzдание definitívnej verzie diela (bez ohľadu na to, ako bol predpokladaný i realizovaný úkon smerujúci k ukončeniu zmluvy nazvaný).“...»

Sťažovateľka je toho názoru, že namietaný rozsudok krajského súdu porušuje jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Porušenie svojich práv vidí v tom, že krajský súd rozsudkom č. k. 21 Cob/349/2008-355 z 5. mája 2009 potvrdil rozsudok Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 Cb/8/2000-300

z 26. mája 2008, ktorým okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 450 000 Sk s príslušným úrokom z omeškania.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd v náleze vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 21 Cob/349/2008-355 z 5. mája 2009, aby zrušil tento rozsudok a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

K sťažnosti sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril krajský súd zastúpený predsedníčkou listom sp. zn. Spr 645/09 z 13. októbra 2009, v ktorom sa uvádza:

«Ku sťažnosti sa vyjadril predseda senátu JUDr. R. F. predsedá senátu konajúcemu vo veci a ktorý uviedol, že ust. § 219 ods. 2 O. s. p. umožňuje stručnejšie odôvodnenie rozhodnutia v prípadoch stotožnenia sa s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa za podmienok, že sa súd zaoberá i námietkami odvolateľa, týkajúcimi sa nesprávneho posúdenia otázky platnosti, resp. neplatnosti konkrétneho zmluvného dojednania a ukončenia zmluvného vzťahu účastníkov, ako aj výhradami odvolateľa voči obsahovým náležitostiam rozhodnutia.

Výhrady sťažovateľa, týkajúce sa skutočnosti, že súd prvého stupňa samostatne neuvádzal a nevyhodnocoval jednotlivé výpovede a písomné stanoviská žalovaného, keď ich podstatný obsah bol podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v rozhodnutí uvedený, považoval odvolací súd za nedôvodné a rovnako sa v dôvodoch rozhodnutia odvolací súd vysporiadal i s námietkami voči určitosti výroku rozsudku súdu prvého stupňa, týkajúcej sa úroku z omeškania.

Tvrdenie sťažovateľa, že sa súd prvého stupňa nevysporiadal so znaleckými posudkami, dôvodmi nevykonania niektorých dôkazov a vzájomným návrhom žalovaného, považuje odvolací súd za nepravdivé, rovnako ako tvrdenie o neprípustnosti žiadneho riadneho, či mimoriadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu odvolacieho súdu...

S poukazom na vyššie uvedené vyjadrenie vo veci konajúceho predsedu senátu, ako aj Ústavou Slovenskej republiky garantovanú súdnu ochranu práv, Krajský súd v Trnave ako súd odvolací má za to, že od prijatia novely Občianskeho súdneho poriadku

č. 384/2008 Z. z. účinného od 15. 10. 2008 sa zvýšila hospodárnosť a rýchlosť konania pri zachovaní ústavných práv účastníkov na súdnu ochranu a prijatie znenia § 219 odseku 2 O. s. p. reagovalo na súdnu prax, v prípade úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvého stupňa, preto postačuje, keď odvolací súd odkáže stručne iba na správnosť a presvedčivosť napadnutého rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd plne stotožňuje.

S takýmto postupom korešponduje i uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05, podľa ktorého „odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní, však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní“.

Krajský súd v Trnave má za to, že odvolací senát sa vo svojom potvrdzujúcom rozhodnutí venoval podstatným a právne významným dôvodom odvolania, neobmedzil sa iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a účastníkovi – sťažovateľovi tak nebolo vydaním rozhodnutia vedeného pod spis. zn. 21 Cob/349/2008-355 odňaté právo na spravodlivý proces.»

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu

a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

V odôvodnení rozsudku krajského súdu č. k. 21 Cob/349/2008-355 z 5. mája 2009 sa uvádza:

„... Podľa zistenia odvolacieho súdu súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, logicky a vecne správne vyhodnotil dôkazy, z ktorých pri rozhodnutí vychádzal. Nebolo možné stotožniť sa s výhradami odvolateľa voči obsahovým náležitostiam odôvodnenia rozhodnutia, nakoľko rozhodnutie obsahuje podstatné časti argumentácie oboch účastníkov i spôsob, ako sa s ňou súd vysporiadal. Nebolo úlohou súdu uvádzať v rozhodnutí osobitne všetky podania a vyjadrenia účastníkov, či presný obsah predložených listinných dôkazov, ako ani podrobné vyhodnocovanie tých dôkazov, ktoré súd nepovažoval z hľadiska predmetu sporu za relevantné.

Odvolací súd sa stotožnil so stanoviskom súdu prvého stupňa k otázke platnosti, resp. neplatnosti dojednania zmluvných strán obsiahnutého v článku IV. bode 4.6. zmluvy a v súvislosti s tým k otázke ukončenia zmluvného vzťahu, majúcej pre rozhodnutie zásadný význam, keď z obsahu uvádzaného článku je bez pochybností zrejmé, že úmyslom zmluvných strán bolo ukončenie tohto záväzkového vzťahu v prípade nedodržania lehoty pre odovzdanie definitívnej verzie diela (bez ohľadu na to, ako bol predpokladaný i realizovaný úkon smerujúci k ukončeniu zmluvy nazvaný).

Podľa obsahu spisového materiálu ku zmene alebo doplneniu zmluvy dohodou účastníkov v písomnej forme, ako si to účastníci v súlade s § 272 ods. 2 Obch. zák. v článku IX. bode 2 vymienili, nedošlo. Lehotu na odovzdanie definitívnej verzie diela tak bolo možné predĺžiť iba na základe predĺženia testovania u objednávateľa (čl. IV. bod 4.2 druhá veta), ktoré (predĺženie testovania) nebolo žalovaným preukázané a prakticky ani tvrdené (z obsahu jeho námietok v tomto smere možno vyvodzovať, že predĺžením testovania označoval svoju vlastnú činnosť na zapracovávaní pripomienok žalobcu) a súčasne ho vylučuje neodovzdanie testovacej verzie, ako to vyplýva z vyjadrení

žalovaného i listinných dôkazov, okrem iného aj preberacieho protokolu nepodpísaného žalobcom v januári 2000. V tejto súvislosti, vzhľadom na dôvod ukončenia zmluvného vzťahu, nemožno za nedostatok odôvodnenia rozhodnutia považovať skutočnosť, že súd jednoznačne nepomenoval verziu programu, resp. jeho štádium, v ktorom žalobcovi dodaný bol.

Za nedôvodnú považoval odvolací súd rovnako námietku odvolateľa týkajúcu sa nedostatku údajov vo výrokovej časti rozhodnutia, či v prípade priznaného úroku z omeškania ide o úrok z omeškania denný alebo ročný, nakoľko podľa zaužívanej právnej a súdnej praxe platí (v prospech povinného), že v prípade neuvedenia iného spôsobu úročenia ide o úrok ročný...“

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označených základných práv alebo slobôd, realnosť ktorých by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Teda úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nie je, aby určil, či preskúvanie vecí predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorých z práv alebo slobôd zaručených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorú Slovenská republika ratifikovala a stala sa súčasťou jej právneho poriadku, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Základnou námietkou sťažovateľky obsiahnutou v odôvodnení jej sťažnosti bolo jej presvedčenie, že krajský súd, ktorý vo veci konal a rozhodoval, nesprávne vyhodnotil skutkový stav, nevykonal, resp. nevyhodnotil ňou navrhnuté dôkazy, rozsudok krajského súdu neobsahuje dostatočné odôvodnenie, ktoré by reagovalo na všetky ňou uplatnené námietky.

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach pravidelne vyslovuje názor, že nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom pre ich rozhodnutia. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 147/01, II. ÚS 231/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 20/03, IV. ÚS 43/04).

Skutkové a právne závery krajského súdu sú v danom prípade jasne zdôvodnené a toto zdôvodnenie je i náležite a obsiahne zhodnotené. Krajský súd sa vysporiadal s námietkami obsiahnutými v odvolaní sťažovateľky ústavne predvídaným spôsobom. Závery krajského súdu sú logickým pokračovaním dokazovania vykonaného okresným súdom a podradené príslušným právnym ustanoveniam, ktorými sa daná právna vec spravuje.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia s ohľadom na ustanovenie § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zosumarizoval skutkové poznatky a z nich následne plynúce logické úvahy, ktoré viedli k záveru vyjadrenému vo výroku rozhodnutia.

Rozsudok krajského súdu č. k. 21 Cob/349/2008-355 z 5. mája 2009 nie je arbitrárny ani zjavne neodôvodnený a jeho postup a rozhodnutie v konečnom dôsledku nemôžu viesť k sťažovateľkou namietanému porušeniu základných práv a slobôd. Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd v odôvodnení predmetného uznesenia riadne a ústavne konformným spôsobom vysporiadal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné.

Ústavný súd nepovažuje odôvodnenie rozsudku krajského súdu č. k. 21 Cob/349/2008-355 z 5. mája 2009 za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné, resp. udržateľné do tej miery, aby malo za následok porušenie označených ústavnoprocených práv sťažovateľky. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľka s rozhodnutím krajského súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu.

Ústavný súd poukazuje na to, že obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, I. ÚS 3/97).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní nezistil žiadne skutočnosti signalizujúce možnosť porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2010